

El coleter

Jo me la mirava recolzat al capçal del llit: sols li veia la cua de la seua cabellera, que havia estat ràpidament replegada amb una goma dels cabells, fent moviments rítmics amb el cap mentre em menjava amb deliri el membre. Eren moviments d'engolir i soltar, amb una mà recolzada en la meua cama i l'altra sostenint-me el membre per encarar-lo a la seua boca. Els llavis de fresa es dilataven i es contreien a cada moviment i malgrat que prompte jo vaig voler que anara més ràpid, ella, com si ho sabera, o sense saber-ho, va afliuxar i a mi em va agradar eixe canvi de ritme, molt. Ara xuplava sols la part de dalt, on més la notava, fent moviments amb els llavis, prement-me-la, per moments em pensava que m'anava a fer un mos i no sabia si volia que me'l fera o no. Estava segur que amb la primera dent m'escorreria tot i no volia, volia reservar-me, m'havia de reservar per a ella. Va continuar amb els llavis fins que el fibló va quedar completament fora de la boca. Vaig entendre que havia fet un itinerari posant-se-la a la boca primer quasi completament i a cada moviment havia anat traguent-me d'ella, havia estat un camí del plaer que anava a concloure amb una bona escorreguda si no li posava remei. Era prompte, jo em contenia, però cada vegada em costava més.

Una vegada fora de la boca, tentinejant a l'aire com un badall que no troba campana on fer-se sentir, ella me la va agafar delicadament amb la seua mà, i sense mirar-me va començar a magrejar-me-la amunt i avall, ajudada per tota la seua saliva que havia lubricat ben bé l'instrument.

Si havera continuat menjant-me-la havera estat impossible resistir-me i en la posició en la qual ella es trobava havera rebut de ple l'impacte del meu goig. No sabia si això li havera agradat. No havíem parlat mai d'aquestos detalls, són coses que es fan o no es fan. Jo trobe que parlar-les tan prompte trenquen una màgia i una connexió que encara no tenim, que estem construint i que és massa feble per anar escarbant. A ella li agrada que em deixi dur i també li agrada fer igual.

–Un dia m'agradaria veure el bouet que portes dins. –m'havia dit. Vol vore'm al natural, saber com soc quan m'abandona la contenció, que siguen els cossos els qui parlen. Però jo soc més de pensar que els gestos també parlen i ben segur que va notar la tibor que em pujava i per això va acabar amb un bes i va donar pas a la mà retirant la cara lleument. Ahí vaig llegir que no li agradava massa eixe final, malgrat tot el que havia vist jo al youtube amb eixes xicones tan dispostes. Vaig prendre nota.

Jo esperava que en eixe precís instant de trànsit entre els llavis i la mà, em mirara, i que amb la mirada em preguntara si m'havia agradat. Però a ella no li calia preguntar res, sabia perfectament quant m'havia agradat i estava disposta a donar-me un bon final que escampara tot el plaer pels llençols nous. Però per a mi no era el moment d'acabar, jo pensava en la seua cova, en donar-li altra vegada plaer com li havia fet un moment abans, amb la meua boca i els meus dits, però ara amb la meua insígnia a dins seua. Era el que tocava, un *polvo* com s'ha de fer. Com els de la tele, els de les pelis que sempre veia i m'imaginava protagonitzat, fent gaudir la meua xicota al llit igual que eixos protagonistes un tant fornits.

Tan sols un instant abans, o una eternitat, no estic segur, li havia fet jo una menjada immensa, llarga, dolça i tendra. Havia recorregut cada centímetre, cada mil·límetre, de la seua gruta explorant-li tot el mapa; parant-me a mostrar-li els meus respectes al clítoris, que vaig trobar tot dur i expectant. Em va agradar molt, és una cosa que no acabe d'entendre però tampoc cal entendre del tot: que ella disfrute quan jo li la minge però que jo disfrute moltíssim menjant-li-la. És una sensació estranya, com un gourmet que es troba un plat deliciós i sap que per molt que minge no s'acabarà mai. Hi ha textures de totes formes, fa ganes de provar totes les possibilitats. Li havia passat la llengua delicadament de baix cap a dalt, l'havia penetrar posant la llengua dura, havia fet moviments rítmics i continus, ràpids, havia canviat a lents, o al revés, no recorde. Quan vaig topar per primera vegada amb el minúscul punt de plaer, al cim dels llavis, li vaig fer un toc suau i es va activar tot el seu cos. Vaig notar com es movia perquè les seues cames m'apretaren el cap i les meues mans que subjectaven el seu cos notaren les convulsions.

Quan n'havia tingut prou, però sabent que no me l'havia acabat i que podria tornar a per més, havia fregat la meua barba per tot el seu entrecuix i això, sensible com l'havia deixat, la va fer tremolar entre plaer i estranyesa. L'havia anat besant; primer el melic, després la panxa que pujava i baixava al ritme d'una respiració descompassada mentre li havia passejat un dit pels llavis dels seu entrecuix, buscant donant-li més plaer. Li havia fet cercles amb dos dits allà baix mentre m'havia detingut a besar els mugrons dels pits durs que cridaven la meua atenció, llepades circulars s'havien compassat als moviments dels dits afaenats.

En arribar a la boca no l'havia besat de seguida. M'havia parat a mirar-la, tenia els ulls tancats i havia vist com s'havia mossegat els llavis mentre li havia posat el primer dit en aquell cau humit de desig, amb els moviments rítmics de l'entrada li havia fet obrir la boca i aleshores l'havia besat en un bes llarg i humit. Havia separat els llavis per preguntar-li:

–Dos? Et pose dos?

Cap resposta havia tingut com a resultat l'entrada del segon dit al cau. Ella havia tornat a gemegar i aleshores li havia introduït el dit gros de l'altra mà a la boca. Me l'havia xuclat fortament, com qui pren una mida i li l'havia tret entropessant amb les seues dents i repassant-li els llavis mentre amb l'altra mà el ritme havia augmentat considerablement. Ella havia alçat el cap lleument per fer-me un bes i separar-se ràpidament per agafar alè. La seua respiració m'havia demanat més: més fort, més a dins, més ràpid i amb un bes li havia tapat l'última tremolor de plaer.

Amb la seua mà m'havia tret la meua i, agafant-me de la nuca, m'havia omplert de besos de nou.

–M'ha semblat que te n'anaves. –li havia dit.

–Sí, he pujat al Nirvana, nene. –havia contestat ella.–però ja estic ací.

Ens havíem fet més besos, sense parlar, s'havia posat damunt de mi, a poc a poc havia baixat a fer-me besos pel coll, pel pit, fins arribar al meu entrecreix, on havia agafat el meu membre amb decisió i va ser aleshores quan li havia dit:

–Espera.

–Què? –havia dit ella estranyada.

–Tinc una coseta –li havia dit mentre em treia del canell un elàstic transparent, en espiral i li l'havia allargat.

Ella se l'havia quedat mirant un instant però de seguida s'havia replegat el monyo amb una mà mentre amb l'altra s'havia passat l'elàstic. Aquella imatge d'ella mig incorporada, exhibint exposada els pits mentre s'arreglava els cabells tardaré en treure-me-la del cap. M'havia mirat somrient i jo, a mode d'amant atent, li havia dit:

–La meua perruquera em va dir que no deixa marques al cabell.

–Ho se, jo use les mateixes. –Havia contestat la dona pràctica que és.

I va ser aleshores, una vegada aclarida la logística, que va començar a fer-me una mamada espectacular. Amb la parsimònia, delicadesa i atenció que jo desitjava i que va estar, per tres vegades, a punt de fer-me esclatar de plaer.

I va ser aleshores, quan estava a punt de brollar, que li vaig demanar que parara, estava segur de no poder resistir més.

–Espera. –li vaig dir sense alè.

–Què?

No sabia què dir-li, quina excusa, perquè sols sentir-la parlar, sols olorar el seu perfum que ja tenia per tot jo, sols mirar la seua figura daurada pel sol, ja tenia prou per arribar al meu nirvana.

El cas és que recordava la seua entrada al pis, com l'havia estat esperant al dentell de la porta, com li s'havien il·luminat els ulls en vore'm esperar-la. Com vaig abraçar-la sense ni tan sols tancar la porta, perdent per un moment la por als veïns. Com ens fonerem en un tímid bes inicial i com en separar-se van sorgir els "la meua xica", "te vull", "quines ganes de vore't", "i jo", "que guapa estàs", "tu estàs imponent" i centenars de comentaris guardats entre pit i esquena durant massa temps. Una eternitat.

Totes aquelles imatges em passaven pel cap mentre ella esperava una explicació al fet d'haver-la fet parar en aquell precís moment.

–Vine –li vaig demanar agafant-li l'avantbraç de la mà que encara em sostenia el membre.

Ella va pujar obedient damunt meu i em va besar, en aquell moment la seua pelvis va fregar el meu entrecuix. Seguirem fent-nos besos i quan me la va tornar a agafar per posar-se-la al seu badall el sol contacte amb la seua mà de nou em va fer vindre un rampell de plaer que no vaig poder resistir. Em mirava sense entendre res i jo no parava de rajar, va ser una situació com de plaer extrem, ràbia per no poder contindre i decepció en la seua cara.

–Nene, què està passant? –em va dir

–No ho se. No ho se. –vaig repetir mentre em notava com m'afluixava totalment i em buidava sobre el llit, escampant-me a través de la seua mà.

Ella es va torcar amb el llençol i me'l va tirar per damunt, posant-se ella a sobre meu també i fent-me besos.

–El meu nene, que no s’ha pogut resistir a la seua xica.

–Sí, ha estat magnífic vore’t allà baix i... no he pogut aguantar més.

–Però per què t’havies de resistir, tontet? –va dir ella entre bes i bes– era un “ara tu – ara jo”. Jo m’he escorregut amb la teua menjada i els teus toqueteigs. Jo volia fer igual, volia que te n’anares mentre jo et mirava la careta de boig que se te posa.

Jo em vaig quedar pensatiu. No havia entès res doncs.

–I no volies un polvo?

–Perdona? I què et penses que he tingut? I què penses que anaves a tindre tu? *Bueno*, què has tingut però t’estàs ratllant...

–Jo pensava que volies que te la posara, cavalcar-me, que et bombejara, que...

–Escolta jo crec que has pensat molt, no? Vull dir, tenim opcions, tu eres, com dir-ho, fàcilment emocionable,...

–Què?

–Ai, amor m’estàs posant nerviosa. Vull dir que eres de recuperació ràpida. Hauríem pogut tindre tot. Després.

–Ah.

A mi se me va quedar la cosa un poc entravessada. Clar, no em llevava del cap la sensació que havia fallat, però estava escoltant que en tot cas la fallida no venia per on jo em pensava, sinó que era més bé de no haver-la deixat acabar.

–I no t’ha agradat com t’ho he fet jo. –va preguntar ella després d’un silenci incòmode.

–Sí, molt. Com pots dubtar de que m’ha agradat?

–El cas és que no ho dubtava, fins que m’has fet parar. M’havera agradat acabar-te-la.

Vaig entendre que definitivament no l’havia entès de cap manera aquell matí al llit.

–Mira, hi ha moltes maneres d’estar al llit amb mi, ja t’ho dic jo. –va dir ella finalment.

Jo callava.

–Però hi ha una per no estar. I és pensar massa. Per a mi el sexe és deixar-se anar, gaudir, mirar, olorar, llepar, mossegar, xuclar i de vegades, però altres no, que me la claves. Saps?

–Sí. –vaig dir disciplinat.

–Podrem fer moltes coses al llit. Diria que més de les que jo em pensava, però la premissa primera és deixar de concebre el sexe com un *Excel* on unes coses van darrere d’altres. Ací va tot més... natural. Entens?

–Entenc.

–No hi ha un sota-cavall-rei. Ha de ser tot més com isca. O em vas a deixar fora d’una dutxa? O no ho farem mai al sofà? O no m’empotraràs un dia contra la paret en tancar la porta?

–És clar que sí.

–Aleshores... hem de tornar a quedar, nene.

–Sí?

–Sí. Ens han quedat coses per contar-nos i veig que hi ha molta feina per fer. M'agradarà que ho endrecem junts.

–I a mi.

–Ho farem i ho gaudirem junts.

I amb un altre bes, em va tancar la boca, va recolzar el seu cap al meu pit i va deixar anar un dels seus “te vull” que a mi em tenen enamorat.

David Oliver